

A close-up portrait of a woman with short, wavy brown hair and bangs. She has a serious expression and is looking directly at the camera. The lighting is warm and soft, highlighting her facial features. She is wearing a dark top.

VELKÉ PŘÍPADY KPT. ČERNÉ

1

Hana Militká

Hana Militká

Velké případy kpt. Černé 1

Čas nedoběhneš

**Detektivní román věnuji své neteři kpt.
MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.**

Novou řadu detektivních románů věnuji své neteři
kapitánce MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.

Celý její titul kapitánky zní:
Yachtmaster Coastal, oprávnění C, Velitel jachty pobřežní
plavby,
Yachtmaster Offshore, oprávnění B, Velitel jachty mořské
plavby.

Jani, díky za inspiraci k napsání nové řady detektivek o kapitánci.

Předmluva

Autorka knihy, paní Hana Militká, mě zná od mého narození. Hned jak jsem se začala rozkoukávat po světě, začala jsem vnímat, že existuje nerozlučitelný pár, autorka a její muž, kteří bydlí v obrovském městě, kde je všechno o moc větší, rušnější, zábavnější a chutnější. Tak přesně jsem to cítila vždy, když jsme k nim přijeli na návštěvu. Díky tetě, jak autorku oslovuju, jsme se dostali do míst, která většině z mých spolužáků, kamarádů a známých zůstala na-

vždycky utajená. Teta je totiž herečka. Copak to, herečka z Národního divadla!

Pravidelně jsme měli tu úžasnou možnost jezdit za ní, přespat u ní, nadlábnout se dosyta a do maximálního blaha a večer se pak pěšky vydat podél Vltavy do té obrovské budovy se zlatou střechou. Jako malou

mě to vždycky fascinovalo. Viděli jsme tam naživo všechny ty herce z televize, u vytržení sledovali jejich výkony, byli pyšní, když jsme mohli na sebe s tetou, která stojí na prknech Národního divadla, zamrkat. Tím to ale nekončilo.

Po představení nás teta brávala do zákulisí, to bylo pro dětskou dušičku teprve dobrodružství. Vidět všechny ty kulisy, všechny ty rekvizity, které ještě před chvílí přeci vypadaly jako opravdové, a teď se do toho pěnového jablíčka ani nemůžu zakousnout, tak si s ním alespoň párkrát poházet s bráchou, a jde se dál. Mezi herce, kteří už odpočívají po představení nad skleničkou něčeho dobrého, jsou uvolnění, trochu unavení, ale šťastní, napůl ještě v kostýmu, napůl už v civilu. Potřást si rukou s těmi nejslavnějšími. Ve výtahu cestou zpátky jet s nefalšovaným Cyranem, nebo že by to nebylo doopravdy? Tak takhle jsem sledovala s obrovským nadšením hereckou kariéru autorky.

Stejně tak nyní, když už jsem vyrostla a svět už není tak velký, sleduju s údivem a obdivem její nynější literární tvorbu. Jsem její pravidelnou čtenářkou. Díky čtivým a napínavým knihám mohu prožít další příběhy a osudy lidí.

Baví mě, že v knížkách sem tam najdu připomenutí mého dětství či rodiny. Beru to jako takový bonus, protože vy, milí čtenáři, vy to tam přehlédnete. Ale to nevadí. Ponoříme se všichni společně do na-

pínavých příběhů, často detektivních, v kterých najdeme poučení a zamyšlení nad lidským bytím, a proto čteme.

A těšíme se na další díly a další díla paní Hany Militké.

22. 7. 2017

kpt. MUDr. Jani Nekolová Ph.D.

Rozhovor

Rozhovory jsou velmi důležité.
Ať už na mezinárodní úrovni,
nebo jen tak lehký sousedský hovor.
Povídání si s kamarádkou,
s manželem,
s milencem.

Pardon, s milencem bývají velmi krátké rozhovory.
Pokud se schyluje k dlouhým debatám,
je lépe vyklidit pole.
Hledat nového partnera,
nové rozptýlení,
nebo se vrátit k manželským rozhovorům.

Ovšem s manželskými debatami může být problém.
Některé jsou nekonečné, vyhrocené,
někdy i životu nebezpečné.
Před takovými je lépe se mít na pozoru.

Povídání si v manželském loži
plném něhy, milování, porozumění

je posilující, smysluplné.
Takové debaty je třeba udržovat.
Jsou živou vodou pro manželský vztah.

**Přeji vám hodně takových prima dialogů
se svými drahými, nejbližšími.
Na dobrý rozhovor není nikdy pozdě.
Dokud žijeme.**

Sláva

„To seš ty?“ volá manžel od televize.

„Jasně, že já. Čekáš snad někoho jinýho?“ nakouknu do obýváku.

„Nesmysl,“ zabručí. „Máš?“

„No bodejt', ale jen dva. Víc se mi jich nepovedlo uhájit. Všichni se cpali jak nezavřený. Zbyl tam jen jeden. Asi se o něj poprali, když jsem odešla,“ podávám mu talířek se dvěma chlebíčky.

„Jsou dobrý?“ ptám se.

„Hm...“

„Hlavně nemluv s plnou pusou, nebo se zakuckáš. Co si pak počnu?“

„Se mnou nebo beze mě?“ vyhrkne, až polkne.

„Nemluv blbosti.“

„Co bylo na schůzi?“

„Ale, soused ze shora zase dělal zmatky. Prý musíme schůzi rozpustit, když svolání nebylo vyvěšený na nástěnce. Všichni si udělají čas, chlebíčky jsou nakoupený, fůra minerálky a my se kvůli jednomu papíru budeme scházet znovu? To je nějaký divný. Kromě toho už lidi odjíždějí na dovolené. Nestihla by se řádná schůze v termínu.“

„Jinak se nic nedělo?“

„Jo. Musí se zavolat instalatéři. Pořád je ve sklepě voda. Někde je zakopanej pes. Nikdo neví kde.“

„Fakt? Kdo by ho zakopával? Kam?“

„To se jen tak říká. O žádném psu nevím.“

„No proto. Ve sklepe jsou betonový podlahy. Bylo by znát, kdyby tam někdo chtěl něco zakopat. Taky by dělal rámus v baráku.“

„Vždyť říkám. Je to nesmysl.“

„Leda na dvoře. Ale tam dělali nedávno novou dlažbu. Asi by na něj přišli.“

I druhý chlebiček nacpe do pusy naráz.

„Ty se fakt zadusíš. Asi ti je přestanu nosit.“

„Byly výborný. Ještě bych si dal.“

„Příště musíš se mnou na schůzi. Kolik jich sníš tam, je jedno. Nosit ti to domů je blbý.“

„Musím si odskočit.“

„Utíkej, ať se ti něco nepříhoda,“ směju se. Proběhne kolem mne, přesto ho stihnu plácnout po zadku.

Koukám na televizi. Manžel se myje v koupelně.

„Pojď sem, honem!“ volám.

„Vo co jde?“

„Honem.“

„Co se děje?“ vstrčí hlavu do obývacího.

„Už nic. Všechno jsi prošvih.“

„Co všechno?“

„Ukazovali naši sousedku.“

„Prosím tě, proč?“

„Je slavná.“

„Která? Ta macatá odnaproti?“

„Blbost. Ta sympatická z přízemí.“

„Proč by byla slavná?“

„Píše.“

„Co?“

„Leccos.“

„Minule jsem psal bráchoj a taky nejsem slavněj.“
„Nekecej blbosti. Nikoho nezajímá, žes psal bráchoj.“
„Komu psala ona, že je slavná?“
„Nikomu.“
„Vo co teda jde?“
„Píše romány.“
„Aha. Tak tu neznám.“
„Znáš. Bydlí v přízemí. Taková sušinka.“
„Jo, ty myslíš tu vykulenou?“
„Jakou vykulenou?“
„Co pořád kouká, jako když se diví.“
„Mně to tak nepříjde. Je docela fešanda.“
„Neznám žádnou fešandu nad padesát.“
„Kilo?“
„Jaký kilo?“
„Říkám, nad padesát kilo?“
„Kdo mluví o kilech? Říkám nad padesát let.“
„Tak tahle vypadá k světu.“
„Neříkej! Musím si ji někdy prohlídnout.“
„Ne, abys na ni čučel jak blbej.“
„Copak někdy čučím?“
„Ty? Vůbec ne, ale někdy strašně.“
„Nesmysl.“
„Stejně si neumím představit, že bych byla slavná.“
„Proč bys měla bejt slavná?“
„Jen tak. Zajímalo by mě, jaký to je.“
„Asi divný. Letíš koupit rohlíky, zapomeneš se učesat a bác. Zpoza rohu vyskočí chlap. Začne tě fotit.“
„To nesmí.“

„Jak nesmí?“

„Bez mýho svolení nesmí.“

„To je právě omyl. Jakmile jsi na ulici, patříš všem.“

„Za co mě máš? Co to blábolíš?“

„Nic. Je to tak. Může si tě fotit každý.“

„Prosím tě? To je strašně divný.“

„Divný to je, ale fotit tě může.“

„To bych teda fakt nechtěla. Představa, že si mě vyfotí rozježenou a pak to vrznou do Blesku nebo kam, je děsivá.“

„Vidíš? Bud' ráda, že tě nikdo nezná. Můžeš si chodit rozdrbaná, jak chceš.“

„Co to meleš? Chodím snad votrhaná?“

„To ne. Ale rozvrkočená jo.“

„Za to může vítr. Jak foukne, hned mě rozcuchá.“

„Včera jsi říkala, žeš letěla tak rychle pro čerstvý rohlíky, že ses ani nestihla učesat. Pod flískou sis dokonce nechala noční košili.“

„To si mě s někým pleteš. Nejsem přece blázen.“

„Nikdo neříká, že jsi, ale tohle vím jistě. To klidně odpřisáhnu.“

„Dej pokoj. Nikdo se tu nebaví o nás. Zajímá mě, jaký je být slavná.“

„Však to celou dobu povídám, na prd.“

„Proč?“

„Představ si, tajně si skočím na jedno vorosený a už mě maj. Druhý den si to přečteš v novinách.“

„A mám tě. Tak, ty chodíš tajně na pivo?“

„Ne. Proč? To byl jenom takový příklad, abys to pochopila.“

„Pořád mi nejde z hlavy ta sousedka. Chtěla bych aspoň na chvíli zažít, jaký to je bejt slavná. Myslím, že si člověk raz dva zvykne na zájem veřejnosti, fotografů, novinářů. Pak přijde domů. Když žije

člověk sám, nemá ani s kým promluvit. Najednou je sláva pryč. Co si pak takovej chudák počne? Doma ho nikdo neobdivuje, netleská. Málokdo se s tím dokáže srovnat. Vlastně může nastat absták. Sláva mu začne chybět. Pokud potká nepřipraveného člověka, začne třeba pít. Pak se řítí do pekel...”

„Jo, sláva přináší problémy,“ řekl hlubokomyslně.

„O tý sousedce říkali, že ji pokřtili nebo co.“

„Dospělý nekřtěj. Leda cizince.“

„Nevím. Něco takového říkali.“

„Nekřtila vona nějaký svý dílo?“

„Možná jo.“

„Řeknu ti, musí bejt slavná, když vo ní mluvěj v bedně.“

„Nevím, jak bych se cítila, kdybych křtila nějaký svý dílo.“

„Můžeme to zkusit.“

„Jak?“

„No, až uvaříš guláš, zkusíme ho pokřtít.“

„Nevím, jídlo se asi nekřtí. Kromě toho by byl samá voda.“

„Nemůžeš křtít vodou. Leda svěcenou. Ale ta může bejt nehygienická. Na křtění jídla se asi nehodí.“

„Čím se teda křtí?“

„Přece šampusem.“

„Aha. Tak ten nemáme.“

„Stejně by to nebylo vono. Chyběj tady lidi.“

„Jaký lidi? Mně by stačilo tam být. Když si představím, že by mě tam fotili, novináři by o mně psali, to by byl život.“

„V čem by to bylo jiný, než normálka?“

„Třeba bych si doma ohřála kvěťákovou polívku.“

„To můžeš udělat teď hned. A já si dám taky.“

„Kdepak, nebudu se cpát na noc.“

„Vo trochu polívky...”

„Ani náhodou.”

„Jako slavná bys mohla?”

„To bych byla vyčerpaná z psaní a oslavy. Musela bych doplnit energii. Takhle si to nemůžu dovolit. Za chvíli bych se do ničeho nevešla.”

„Tak bys chodila nahá. To ti sluší nejvíc.”

„Jo, pro rohlíky poletím nahá! Tos uhod.”

„Pořád seš k nakousnutí.”

„Prosím tě, nepřeháněj. Před chvílí jsi řekl, že nad padesátkou už žádné štabajzny nejsou.”

„Asi jsem kecal. Jednu zrovna vidím před sebou,” štípl mě do zadku.

„Nech toho. Neblázni. Není mi dobře.”

„Pořád tě bolí klouby?”

„Jo. Dneska mě berou. Asi bude pršet.”

„Hlásili déšť. Asi přijdou i záplavy.”

„Proto se klouby tak hlásí.”

„Dokud nás něco bolí, víme, že žijeme, říká švára,” zazubil se.

„Tobě se to mluví. Taky mě bere rameno. Mám si vzít prášek, nebo ještě počkat? Budu muset zase k doktorovi. Říkal, že to chce omladit. Taky by to bral. To jsou rady. Jenže bolest nepřechází. Jarča říkala, že bude muset na výměnu kloubů. Asi všech. To bych nerada. Posloucháš mě vůbec? Takže, vůbec!”

„Počkej, nemám čas. Je to napínavý,” pozorně sleduje, kdo na obrazovce vyhraje.

„Už zase nevnímá, co říkám,” rozladěně jdu do kuchyně. V půli cesty strnu. Vypne se světlo. Všude. Je naprostá tma.

„Podívám se na pojistky,” volám na manžela. Odpověď žádná.

„Asi mu televize jde. Pak neslyší,“ pomyslím si. Šmátrám po zdi, chci dojít k hlavním dveřím. Jsou tam naše pojistky. Otevírám kra-
bičku, zkouším po hmatu pojistky. Všechny jsou nahoře.

„Sakra, musím na chodbu. Snad nevadí, že už mám noční košili,“ přemítám. Na chodbě tma, stejně jako v našem bytě.

„Páni, možná to vyletělo v celém baráku. Zkusím pojistky pro na-
še patro.“

„Najdeš je?“ ptá se manžel. Asi stojí ve dveřích.

„Snad jo. Hlavně vem klíče, ať...“

Slyším ránu. „Co to bylo?“ šeptám vystrašeně.

„Co by to bylo? Jen se zabouchly dveře. Asi průvan,“ odpověděl
nahlas.

„Neřvi tak. Nemusí tě slyšet celej barák. Doufám, že máš klíče.“

„Určitě je máš ty. Bereš je vždycky, sotva vystrčíš nos na práh.“

„Co bych je brala, když jsi doma. Zazvoním, ty mi otevřeš.“

„Asi ne. Nenapadlo mě, že je zrovna dneska nevezmeš.“

„Chceš tím říct, že se nedostaneme domů? Zavolej zámečníka.“

„Neznám žádného a nemám na něj číslo.“

„Nevadí, zavolej na informace.“

„Nevím číslo.“

„Radši mi dej mobil.“

„Nemám mobil. Vylezl jsem od televize jenom ze zvědavosti,
abych se podíval, jak ti jde nahodit pojistky. To je všechno.“

„Tys tomu dal.“

„Já? Ty máš mít s sebou klíče a mobil!“

„Hele, nech si ty moudra. Zkusím nahmatat pojistky. Doufám, že
mě to nekopne.“

„Snad ne.“

„Jak to myslíš?“

„Doufám, že tam nikdo nenechal trčet nějakéj zapojenej drát.“

„Ty mě děšíš.“

„Do pojistek je třeba vidět. Proč nemáš baterku?“

„Už jsem u nich. Skříň je pootevřená. Pomalu zkouším jednotlivé pojistky. Nic vyhozenýho jsem zatím nenašla.“

„Radši toho nech. Zabušíme na sousedku.“

„Tu slavnou? Co když zrovna tvoří?“ ptám se.

„Potmě asi těžko.“

„Chytrej, to mě nenapadlo. Zkouším se dostat k jejím dveřím. Snad bude mít po ruce baterku.“

„Jdu za tebou,“ řekl rozhodně. Možná se o mne začal bát.

„Už jsem u ní. Zvoním, ale nic neslyším.“

„Když nejde elektrika, zvonek nezvoní. Je na elektriku.“

„To vím taky. Kdepak, technik se nezapře.“

„Zkus zabušit,“ radí.

„Hele, snad máš na sobě spod'áry? Kdyby se rozsvítilo, aby tě pak nezavřeli, že kazíš morálku,“ hihňám se.

„Jasně. Nahatej bych nelezl ven.“

Buším na dveře. Nic.

„Je tam nějaký divný ticho,“ mám ucho na dveřích. „Vždycky tam hraje gramofon nebo co. Samá vážná hudba.“

„To je taky na elektriku,“ podotkne manžel otráveně.

„No jo, zapomněla jsem.“

„Slyšels to?“

„Co?“

„Jako kdyby někdo převrhnul židli.“

„To se ti zdálo.“

„Nezdálo. Seš nahluchlej.“

Náhle do mne něco vrazilo. Dál už nevím nic.

„Musíme zavolat záchranku. Sami se asi nevzbudí,“ slyším z dálky.
Znovu se propadám do neznáma.

Ostuda

Něco se mnou mlátí. Vlastně ne, kodrcá to. Strašně mě bolí hlava. Slyším divné vití. Pak se leknu. Promluví na mne cizí muž.

„Slyšíte mě? Jak se cítíte?“

„Au,“ zařvu. Ted' asi aut'ák, ve kterém mě vezou, vletěl do díry. Hlava se mi snad rozskočí.

„Vydržte, už tam budeme.“

„Kde?“ zašeptám.

„Vezeme vás na Karlák, máte úraz. Pamatujete si něco?“

„Myslím, že vypadly pojistky.“

„Nevíte, proč jste s pánem upadli?“

„Nemůžu si vzpomenout,“ chci se chytit za hlavu, někdo mi v pohybu brání.

„Nehýbejte rukou. Máte infuzi.“

Otevřu oči.

Jsem ve velké sanitce. Mají tam různé přístroje. Nade mnou se sklání mladý fešák. Usměju se na něj.

Najednou vytřeštím oči.

Vidím, že mi vyhrnul mou spací mini košilku a nasadil nějaká čidla na hrudník. Proto slyším pípání. Srdíčko tluč.

Jenže...

Uvědomuju si, že nemám spod'áry. Nenosím je doma. Proč jsem v těchto mini šatíčkách v sanitce? Vypadám jako blázen. Co si budou myslet?

Druhou rukou, ve které nemám infuzi, se snažím stáhnout si šatky dolů.

„Nehýbejte se. Nestahujte si tričko. Potřebujeme mít zapojené elektrody. Musíme vás hlídat.“

„Řekl tričko? Je slepej? Tohle jsou přece domácí šatky, které užívám jako spací úbor. Už jsem chtěla jít spát.“

„Promiňte, co se vlastně stalo?“ ptám se nejistě.

„Byli jste nalezeni na chodbě vašeho domu v bezvědomí.“

„Vážně? S kým?“

„No, s pánem.“

„S jakým pánem, proboha?“

„Nevím. Snad to byl váš pán.“

„Žádného pána nemám,“ prohlašuji pohoršeně.

„Řekněte mi vaše celé jméno.“

„No, jmenuju se Růža.“

„Příjmení?“

„Ne, to je křestní.“

„Potřebuju znát vaše příjmení.“

Dělá se mi slabo. Znovu upadám do tmy.

Probírám se až na pokoji.

Něco tam strašně smrdí.

Lapám po dechu.

„Někdo vedle mne křičí,“ uvědomuji si. Slyším dupot nohou.

„Mluví na mne. Kdo? Proč? Nevím,“ říkám si.

Dál už je klid.

„Konečně ticho!“

„Jak vám je?“ ptá se příjemný mužský hlas.

„Dobře,“ říkám hrdě a usmívám se na doktora.

„Měli jsme o vás strach. Konečně se probíráte!“

„Promiňte,“ špitnu zahanbeně.

Vtom si vzpomenu na jízdu sanitkou. Na své krátké šatičky. Sahám pod peřinu, jestli se mi nevyhrnuly.

„Je to dobré. Sahají pod zadek,“ prolítne mi hlavou.

„Jste po operaci. Máte zraněnou hlavu. Nic vážného, jen povrchové šití. Přijde rehabilitační sestra. Musíte se dnes projít. Měla jste slabou narkózu. Potřebujete pohyb.“

„Dobře,“ slibuju.

Přichází sestra, aby mi pomohla vstát.

Všechno se mi motá. Sotva si stoupnu, rychle zase usedám na postel.

„Musíte se snažit,“ hučí do mne sestra.

Zvedám se s vypětím všech sil.

Podpírá mě.

„Snad zůstaneme na pokoji,“ bleskne mi hlavou.

Už mě vleče ze dveří.

Zahlídnu se na poslední chvíli v zrcadle.

Vidím, že mám na sobě andělíčka.

„Nestačí, že mám ostudu ze sanitky. Ještě budu na chodbě vystrkovat holý zadek,“ koukám na sebe zoufale.

Zatočí se mi hlava.

Využívám toho a trošku motání přeženu.

Sestra se lekla a vleče mě k posteli.

„Dneska už stačilo, budeme pokračovat zítra. Jen mi nadiktujte celé jméno, bydliště, pojišťovnu.“

Z posledních sil jí diktuju své údaje.

„Konečně mě mohou léčit opravdově. Za lidi beze jména jim nikdo nezaplatí,“ napadá mne.

Pořád nevím, co se vlastně stalo.

Kapitánka Černá

„Můžete s ní mluvit, ale jenom na chvilku. Myslím, že se právě probírá,“ slyším z dálky.

Otvírám oči.

Nade mnou stojí mladá dívka, no asi spíš žena, sportovní typ, kratší hnědé vlasy. Vypadá příjemně, i když jistě umí být přísná.

„Dobrý den, kapitán Černá, kriminálka. Nezlobte se, že vás ruším. Potřebuji se zeptat, na co si vzpomínáte.“

„Dobrý den. Posad'te se,“ ukážu na židli u stolu.

Přisune si ji blíž.

„Proč jste byla na chodbě?“

„Já? Ještě nechodím, leda se sestřičkou. Ani jsme na chodbu nedošly. Motá se mi hlava.“

„Mám na mysli chodbu vašeho domu, než se vám stal úraz.“

„Jó, to je něco jiného. Pojistky. Asi vypadly nebo co. Najednou byla tma. Máme je na chodbě a bylo je potřeba nahodit.“

„Aha. Říkáte tma. Na chodbě taky?“

„Jo, určitě. Nebylo vidět na krok. Byli jsme s manželem zaskočení, když se zabouchly dveře.“

„Co jste dělali pak?“

„Počkejte, ne tak rychle. Jo, pojistky se nepovedlo nahodit. Chtěli jsme zazvonit u sousedky. Ona je slavná spisovatelka. Možná ji budete znát. Mluvili o ní v televizi.“

„Zvonili jste?“

„Ne.“

„Proč?“

„To je přece jasné, protože nešla elektrika. Zabouchala jsem na dveře.“

„No a co bylo dál??“

„No, právě to nevím.“

„Zkuste si vzpomenout.“

„Nejde to.“

„Stojíte u dveří sousedky. Co vidíte, slyšíte, cítíte?“

„Byla mi zima. V tom starém baráku všude táhne.“

„Něco jste slyšela?“

„Někde něco bouchlo.“

„Pak už nic?“

„Ne. Až na ten smrad.“

„Jaký smrad?“

„Něco se jí asi pánilo. Nebo jí spíš smrděl v bytě koš s odpadky. Prostě hrůza.“

„Co bylo dál?“

„Najednou mě něco porazilo.“

„Něco tomu předcházelo?“

„Víte, že jo? Najednou byl průvan. Možná jsem se třásla hrůzou, ani o tom nevím. Třeba moje tělo tušilo, že mi někdo ublíží.“

„Možná jste se třásla ze zimy.“

„Víte, že asi jo?“

„To by znamenalo, že se u sousedky otevřely dveře.“

„Já je neotevřela,“ říkám přesvědčivě.

„To netvrdím. Možná je otevřel vrah.“

„Pane bože, jaký vrah? Co je s mým manželem? Kde je?“

„Oni vám to neřekli?“

„Proboha, co mi měli říct? Žije?“

„Ano, uklidněte se. Bude v pořádku. Padl hlavou na dlažbu, má pohmožděniny, slabý otřes mozku. Brzy ho propustí.“

„Chvála bohu. Už jsem se lekla, že ho ten vrah zabil.“

„Jaký vrah?“ zeptala se kapitánka.

„No, ten, co jste o něm mluvila.“

„Vlastně ano, ale neublížil vašemu manželovi. Tedy vlastně ano. Vrazil do vás, vy jste patrně vrazila do manžela...“

„Copak v našem baráku dělal?“

„Utíkal z bytu paní spisovatelky.“

„Oni se znali? Pokud je mi známo, žila sama a nikoho k sobě nepouštěla. Vidíte, dobře dělá. Nikomu se nedá věřit.“

„To máte pravdu, málokdy člověk odhadne zlé úmysly toho druhého.“

„Koho ten vrah, o kterém hovoříte, vlastně zabil? Vrahem se nazývá člověk, když někoho zabije, ne?“

„Ne vždycky.“

„Jakto?“ ptám se udiveně.

„Když někdo zabije nešťastnou náhodou, neříkáme o něm, že je vrah.“

„Aha. Tenhle teda zabil úmyslně?“

„Vypadá to tak.“

„Koho?“

„Vaši sousedku.“

„Slavnou spisovatelku?“

„Přesně tak.“

„To si moc dlouho slávu neužila.“

„Proč myslíte?“

„Protože ten večer o ní mluvili v televizi.“

„Skutečně? Pamatujete si, co říkali?“